РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 15104/18
Дана 19.10.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... бр. ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда Београд, Др Александра Костића бр.9, ради поништаја решења број: 01-02/182.6.6 3430/18 од 13.07.2018. године, у предмету признавања права на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 19.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II Тужиља А.А. из ..., **СЕ ОСЛОБАЂА** плаћања судских такси у предмету Управног суда 17 У 15104/18.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијале за град Београд 1 (Нови Београд), број: 182.4-1 00238/18 од 21.02.2018. године, којим је одбијен захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду за помоћ и негу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.08.2018. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је првостепени орган решавао применом члана 41а. Закона о пензијском и инвалидском осигурању који је у предметном случају погрешно применио. Указује да поступајући по жалби другостепни орган није узео у обзир да је у жалби тражено да се поступак реши сходно члану 92. ст. 1. и 3. Закона о социјалној заштити Републике Србије. Истиче и да првостепени и другостепени орган нису извели све потребне радње које је тужиља предложила, чиме

је дошло и до повреде правила управног поступка. Наводи и да је самохрана мајка деветогодишњег детета, да живе од 18.434 динара породичне пензије, као и да јој је експертизом Института за медицину рада Србије утврђена 100% трајна неспособност за рад. Тражи да је суд ослободи плаћања судске таксе из разлога што нема средства за живот.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је првостепени орган поступајући по захтеву тужиље од 11.12.2017. године, спровео поступак за остваривање права на новчану накнаду за помоћ и негу од стране другог лица, те да је на основу налаза, мишљења и оцене првостепеног органа вештачења број 343 од 08.02.2018. године, којим је оцењено да код тужиље не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, утврдио да сагласно наведеном налазу у конкретном случају нису испуњени услови за остваривање траженог права, у смислу члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

На основу стања утврђеног пред првостепеним органом вештачења и чињеничног стања утврђеног у поступку пред првостепеним органом, јасно аргументованог у образложењу ожалбеног решења и примењеног матријалног права на коме је заснована одлука првостепеног органа, произлази закључак суда да је правилно поступио тужени када је оспореним решењем одбио жалбу тужиље као неосновану. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, у ком поступку је поводом жалбе тужиље претходно прибављено и мишљење другостепеног органа вештачења број 422 од 04.06.2018. године, несумњиво утврђено да код тужиље постоји одређена болест и стања ближе описана у налазима оба органа вештачења и наведена у образложењу оспореног решења, али да је и поред тога тужиља покретна, екстремитети су јој функционални, срчана и плућна функција је компензована, није слепа, нема испаде у неуролошком налазу, те је оцењено да тужиља може да обавља основно самозбринавање (кретање унутар стана, облачење, обување, узимање хране, умивање...), па да код наведеног, код тужиље не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица. Код оваквог стања ствари, правилна је по оцени суда, оцена туженог органа да тужиља не испуњава услове из члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању, за остваривање траженог права, с обзиром да је наведеном одредбом закона прописано да се потреба за помоћи и негом другог лица може признати само лицу из става 1. тог члана које је непокретно, или које због тежине

природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и одржава основну личну хигијену, слепом лицу које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом или лицу код кога се постиже вид са корекцијом до 0,05.

Суд је ценио као неоснован навод тужбе који се односи на пропуст да тужени поступи у складу са Законом о социјалној заштити, ово имајући у виду да је поступак вођен у складу са захтевом тужиље од 11.12.2017. године, поднетим првостепеном органу, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијале за град Београд 1, ради остваривања права на новчану накнаду за помоћ и негу.

Суд је ценио као неоснован и навод тужбе који се односи на експертизу Института за медицину рада Србије, јер су документација и налаз Института за медицину рада Србије од 27.04.2018. године приложени у поступку по жалби, те оцењени од стране другостепеног органа вештачења, оценом да нису од утицаја на другачију одлуку, јер не указују да је код тужиље дошло до погоршања здравственог стања у односу на стање које је утврђено у поступку пред првостепеним органом вештачења.

Код напред наведеног, суд је и остале наводе тужбе супротне изнетом оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Разматрајући захтев тужиље за ослобађање од плаћања судске таксе, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, имајући у виду предмет овог спора и околност да је тужиља самохрана мајка са ограниченим приходом, којој би плаћањем судске таксе била угрожена социјална сигурност, у смислу члана 10. Закона о судским таксама ("Сл. гласник РС" бр. 28/94...106/15).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.10.2018. године, 17 У 15104/18

Записничар **Председник већа-судија**
Гордан Вукићевић,с.р. **Душица Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ/АМ